

Τί είχε πλέον νά κάμῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ποῖος ἦτο ὁ ρόλος ἐν τῇ ζωῇ; Ὁ υἱὸς τῆς εἶχε νυμφευθῇ πρὸ διετίας καὶ ἐπῆξε ἴδιον οἶκον· ἡ κόρη τῆς, ἡ προσφιλὴς τῆς Λόλα, ἡ χαϊδεμένη τῆς μικρούλα, τὴν ἀπεχειρέτησε πρὸ ὀλίγου εὐτυχῆς εἰς τὸν βραχίονα ἀγαπημένου συντροφίου διὰ νὰ ζήσῃ ἐν τῇ ξένῃ. Ἡ νεότης καὶ ἡ εὐμορφία τῆς τὴν ἐγκατέλειπον. Τί είχε νὰ κάμῃ πλέον ἐν τῇ ζωῇ; Ὁδυνηρὸν αἰσθημα ἔσφιξε δυνατὰ τὴν καρδιά τῆς.

«Μητέρα! μητέρα!»

Τὸ προσφιλὲς ὄνομα τὸ ὁποῖον πάντοτε εἰς τὰς σκληρὰς καὶ ὀδυνηρὰς στιγμὰς τοῦ βίου ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἡ τελευταία ἐπίκλησις ἀηλπισμένου ζητοῦντος βοήθειαν, ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

«Μητέρα! μητέρα!»

Ὡρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ τρέχουσα διηυθύνετο πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς.

Εἰς τὸν στενόμακρον διάδρομον παρτάσσοντο αἱ θύραι τῶν διαφόρων δωματίων. Ἰδοὺ ἀνοικτὴ ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς θυγατρὸς τῆς μετ' ὅλην τὴν ἀκαταστασίαν τῆς προσφάτου ἀναχωρήσεως· τὸ νυμφικὸν φόρεμα λευκάζει ἐπὶ τῆς κλίνης. Παρέκει, τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ τῆς ὅπερ εἶχε διατηρήσει ὡς ἦτο ὅταν κατοκεῖτο ὑπ' αὐτοῦ· ἡ ἀπλὴ σιδηρᾶ κλίνη, ἡ μικρὰ

βιβλιοθήκη μετὰ τὰ σχολικὰ βιβλία τῆς, τὸ γραφεῖον, συμπλέγματα φωτογραφιῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡ raquette τοῦ tennis καὶ δύο ξίφη ξιφασκίας. Ἀριστερᾷ τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἀτυχοῦς Ὀρφάνη· Βιβλιοθήκη, πανοπλῖαι, οἰκογενειακὰ κειμήλια καὶ ἀναμνήσεις τῆς μεγάλης οἰκογενείας, τὸ πλατὺ διβάνι μετὰ τὰ πολλὰ προσκέφαλα ὅπου συνήθιζε νὰ καπνίζῃ ἐξηπλωμένος. Παρέκει μία θύρα ὁποῖαν εἶχε κλείσῃ ὁ θάνατος· τὸ ὑπνοδωμάτιον τοῦ πατρὸς τῆς.

«Μητέρα! μητέρα!»

Ἐλαφρὰ ἔσπρωξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ἀλλὰ εἰς τὸ κατώφλιον ἐστάθη. Ἡ μητέρα τῆς ἔκοιμᾶτο τὸν μεσημβρινὸν ὕπνον τῆς. Ἐξηπλωμένη, μετὰ τὰ ἀραιὰ λευκὰ μαλλιά ἐπιμελῶς τεντωμένα ἐπὶ τοῦ ρυτιδωμένου μετώπου, τὴν ἀμεμπτον ἑλληνικὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου, μετ' ὕψος γαλήνινον, ἔκοιμᾶτο ὕπνον παιδίου.

Ἡ Δέσποινα—Μαρία ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης ἀπαλὰ διὰ μὴν τὴν ἐξυπνήσῃ καὶ τὴν ἔβλεπε κοιμωμένην.

Ἰδοὺ τὸ μέλλον τῆς! Ὑπνος—Γαλήνη καὶ σχεδὸν ἀνυπαρξία ἐν τῇ ζωῇ, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁριστικῶς ὁ Ὑπνος—Θάνατος! Ἰδοὺ τὸ μέλλον.

Καὶ ἡσυχά, μελαγχολικά, δύο ρυτίδια ἀπὸ δάκρυα ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰ γαλανὰ μεγάλα μάτια...

Ἀθήναι, Ἰούλιος 1911.

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

Α. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

(Εἰς κύκλον νέων)

ΠΕΘΥΜΟΥΝ ὡς ἀποχαιρετισμὸν — εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἐκάστη συνάντησίς μου μετ' ἀνθρώπους εἶναι ἀποχαιρετισμὸς — ἐν συντόμῳ νὰ ἐκθέσω ὑμῖν, πῶς, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, πρέπει νὰ ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἵνα μὴ εἶναι πλήρεις κακίας καὶ λύπης ἡ ζωὴ μας, ὅποια τώρα φαίνεται εἰς τοὺς πλείονας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τοιαύτη οἶαν ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ καὶ ἡμεῖς πάντες ἐπιθυμοῦμεν δηλ. πλήρεις εὐτυχίας καὶ χαρᾶς. Τοιαύτη δὲ πρέπει νὰ εἶναι.

Τὸ πᾶν ἐγχεῖται εἰς τοῦτο, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐννοεῖ τὴν ζωὴν του. Ἐὰν ἐννοῇ ὅτι ζωὴ αὐτοῦ εἶναι μόνον τὸ σῶμά του καὶ ὅτι σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐπιτυχία ἀπολαύσεων, εὐτυχίας μόνον τοῦ «ἐγώ» του, τότε ἡ ζωὴ πάντοτε καὶ διὰ πάντας θὰ εἶναι δυστυχῆς καὶ κακῇ.

Θὰ εἶναι δὲ ἡ ζωὴ δυστυχῆς καὶ κακῇ, διότι πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις διὰ μόνον ἑαυτόν, τοῦτο ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ καὶ πᾶς ἕτερος δι' ἑαυτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἕκαστος ἐπιθυμεῖ δι' ἑαυτόν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν εὐτυχίαν, ἡ εὐτυχία δ' αὕτη εἶναι ἡ αὐτὴ διὰ πάντας τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους, ποτὲ αὕτη ἡ εὐτυχία δὲν θὰ ἐπαρῇ διὰ πάντας. Ἐὰν δὲ ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἕκαστος δι' ἑαυτόν, δὲν θὰ δυσκολεύηται ὁ εἰς νὰ ἀρ-

πάξῃ παρὰ τοῦ ἑτέρου, νὰ φιλονεικῇ, νὰ ἔργιζται καὶ ἐνεκα τοῦτου ἡ ζωὴ αὐτῶν καθίσταται δυστυχῆς. Ἐὰν δὲ συμβαίνει ἐνίοτε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιτύχωσι δι' ἑαυτοὺς ἐκείνο τὸ ὅποῖον ἐπεθύμουν, φαίνεται πάντοτε εἰς αὐτοὺς ὀλίγον, καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἐπιτύχωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἀκόμη περισσοτέρον· ἐκτὸς δὲ τοῦτου φοβούνται μὴ ἕτερος ἀρπάξῃ παρ' αὐτῶν, ὅ,τι ἔχουσιν ἐπιτύχῃ καὶ φθονοῦσιν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπέτυχον ὅ,τι αὐτοὶ δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐπιτύχωσιν. Οὕτω λοιπόν, ἔαν οἱ ἄνθρωποι νομίζωσιν ὅτι ζωὴ αὐτῶν εἶναι μόνον τὸ σῶμά των, ἐξάπαντος ἡ ζωὴ των τοιούτων ἀνθρώπων θὰ εἶναι δυστυχῆς. Τοιαύτη δὲ καὶ εἶναι σήμερον διὰ τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους. Δὲν πρέπει ὁμῶς ἡ ζωὴ των ἀνθρώπων νὰ εἶναι δυστυχῆς. Ἡ ζωὴ ἐδόθη ἡμῖν πρὸς εὐτυχίαν καὶ οὕτω πάντες ἐννοοῦμεν αὐτήν. Ἴνα ὁμῶς καταστῇ τοιαύτη ἡ ζωὴ, πρέπει πάντες οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἡ παρούσα ζωὴ ἡμῶν δὲν συνίσταται εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν, ἀλλ' εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἐνοικοῦν ἐν τῷ ἡμετέρῳ σώματι. Ἡ εὐτυχία δὲ ἡμῶν δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ θεραπεύωμεν μόνον τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ νὰ πράττωμεν ὅ,τι αὐτὸ ἐπιθυμεῖ, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ πράττωμεν ὅ,τι τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐπιθυμεῖ. Τὸ ἐν ἡμῖν δὲ ἐνοικοῦν πνεῦμα εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ ἐνοικοῦν ἐν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. Ἐπιθυμεῖ δὲ τὸ πνεῦμα τὴν ἑαυτοῦ εὐτυχίαν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πνεῦμα εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶναι τὸ αὐτό, ἐπιθυμοῦν τὴν ἑαυτοῦ εὐτυχίαν, ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ἐπιθυμεῖν δὲ τὴν εὐτυχίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων.

πων σημαίνει αγαπᾶν τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ δὲ τις τοὺς ἀνθρώπους εἶναι εὐκολώτατον, διότι οὐδεὶς καὶ οὐδὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο. Ὅσον δὲ περισσότερον ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ, τόσο περισσότερον ἡ ζωὴ αὐτοῦ γίνεται ἐλευθερωτέρα καὶ εὐχαριστοτέρα.

Ὡστε, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇσῃ ὁ ἄνθρωπος, ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ σῶμά του, διότι ὅ,τι ἀπαιτεῖ τὸ σῶμα δὲν δύναται. Τις πάντοτε καὶ νὰ τὸ ἐπιτυχάνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸ ἐπιτύχῃ, εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμήσῃ μετ' ἄλλων. Νὰ εὐχαριστήσῃ ὁμῶς τὴν ψυχὴν του ὁ ἄνθρωπος πάντοτε δύναται, διότι εἰς τὴν ψυχὴν ἀναγκαιὰ εἶναι μόνον ἡ ἀγάπη, διὰ τὴν ἀγάπην δὲ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμήσῃ τις, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ὅσον περισσότερον ἀγαπᾷ, τόσο περισσότερον πλησιάζει πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὡστε τὴν ἀγάπην τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν ἐμποδίσῃ καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος ὅσον περισσότερον πλησιάζει τοὺς πολλοὺς ὅχι μόνον ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κάμνει εὐτυχεῖς καὶ χαροποὺς. Οὕτω λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐπεθύμουν νὰ εἶπω εἰς ὑμᾶς, ὡς ἀποχαιρετισμόν, ἐκείνο τὸ ὅποιον πάντες οἱ ἄγιοι καὶ σοφοὶ τοῦ κόσμου καὶ ὁ Χριστὸς ἐδίδαξαν ὑμῖν, ὅτι ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι δυστυχὴς ἐξ αἰτίας ἡμῶν αὐτῶν. Ἐκείνη ἡ δύναμις ἡ ὅποια ἐστειλεν ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν Θεόν, ἐστειλεν ἡμᾶς ὅχι διὰ νὰ βασιανίζωμεθα, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαυδάνωμεν τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πάντες ἐπιθυμοῦμεν. Ὅταν δὲ δὲν ἐννοῶμεν τὴν ζωὴν ὅπως πρέπει καὶ δὲν πράττωμεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει, τότε δὲν ἀπολαυδάνομεν τῆς προωρισμένης δι' ἡμᾶς εὐτυχίας.

Παραπονούμεθα διαρκῶς ὅτι ἡ ζωὴ μας κακῶς ἔχει διαρρυθμισθῇ καὶ δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι οὐχὶ ἡ ζωὴ μας εἶναι κακῶς διαρρυθμισμένη, ἀλλ' ἡμεῖς πράττομεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν πρέπει. Εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ παρεπονείτο ὁ μέθυσος ὅτι ἐμέθυσεν, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι πολλὰ οἰνοπωλεῖα, ἐνῶ ὑπάρχουσι πολλὰ οἰνοπωλεῖα, διότι ἀπατῶνται πολλοὶ τοιοῦτοι μέθυσοι, ὡς αὐτοί.

Ἡ ζωὴ ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς εὐτυχίαν καὶ θ' ἀπέθανεν εὐτυχῆς, ἐὰν ἐπωφελοῦντο ταύτης ὡς ἔπρεπε. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἔζων οὐχὶ φθονοῦντες ἀλλήλους, ἀλλ' ἀγαπῶντες, ἡ ζωὴ θὰ ἦτο διὰ πάντας μία ἀδιάκοπος εὐτυχία.

Σήμερον πανταχόθεν ἀκούεται τὸ αὐτὸ πρῆγμα: ἡ ζωὴ μας εἶναι κακὴ καὶ δυστυχὴς, διότι κακῶς εἶναι διαρρυθμισμένη, ἐμπρὸς ἧς μεταβάλλωμεν τὴν φαύλην διαρρύθμισιν τῆς ζωῆς εἰς καλὴν καὶ ἡ ζωὴ θὰ ἀποβῇ εὐτυχὴς. Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴ πιστεύετε ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης διαρρυθμίσεως τῆς ζωῆς δύναται αὕτη νὰ ἀποβῇ χειρότερα ἢ καλλιτέρα. Παραλείπω ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ φροντίζοντες περὶ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον διαρρυθμίσεως τῆς ζωῆς δὲν εἶναι σύμφωνοι, ἀλλὰ διίστανται πρὸς ἀλλήλους. Οἱ μὲν προτείνουν τούτον τὸν τρόπον νομίζοντες αὐτὸν ἄριστον, ἄλλοι εὐρίσκουσι τούτον ἀνόητον καὶ προτείνουν σιν ἕτερον ἄριστον κατ' αὐτοὺς. Ἕτεροι ἀπορρίπτουσι καὶ τοῦτον καὶ προτείνουν σιν ἕτερον ἄριστον, κλπ. Ἀλλ' ἂς υποθέσωμεν ὅτι εὐρέθη ὁ ἄριστος τρόπος τῆς διαρρυθμίσεως τῆς ζωῆς καὶ ὅτι πάντες εἶναι σύμφωνοι εἰς τοῦτο. Πῶς θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ ζήσωσιν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ νὰ τηρῶσι τοὺς κανόνας τῆς τοιαύτης ζωῆς, ἀφοῦ εἶναι συνηθισμένοι καὶ ἀγαπῶσι νὰ ζώσιν ἀνόητως; Ἐπειδὴ δὲ σήμερον εἴμεθα συνηθισμένοι καὶ ἀγαπῶμεν νὰ ζώμεν ἀνόητως ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν ἐπιχειρήσωμεν, θὰ τὸ μολύνωμεν.

Λέγομεν δὲ ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ ζώμεν καλῶς, ὅταν καταστῇ δυνατόν καλὴ διαρρύθμισις τῆς ζωῆς: ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καλὴ διαρρύθμισις, ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶναι κακοί;

Ὡστε, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη τις καλλιτέρα διαρρύθμισις τῆς ζωῆς, ἵνα ἐπιτύχωμεν ταύτης, εἶναι ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι νὰ καταστῶσι καλλιτέροι. Ὑπόσχονται δὲ εἰς ὑμᾶς καλὴν ζωὴν, ὅταν, ἐκτὸς τῆς σημερινῆς κακῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν διήγετε, μέλλητε περισσότερον νὰ πολεμήτε μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, νὰ καταπιέζετε ἀνθρώπους, μάλιστα νὰ φρονέητε αὐτοὺς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπόσχονται ὑμῖν καλὴν ζωὴν ἀφοῦ καταστήτε χειρότεροι ἢ σήμερον.

Μὴ πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους τούτους, μὴ πιστεύετε ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί. Ἴνα ἡ ζωὴ καταστῇ καλὴ, εἶναι ἐν μόνον μέσον. Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι νὰ γείνωσι καλλιτέροι. Ἄν δὲ οἱ ἄνθρωποι γείνωσι καλλιτέροι, τότε ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἡ ζωὴ θὰ γείνῃ τοιαύτη, ὅποια πρέπει νὰ εἶναι μετὰ τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Ἡ σωτηρία ὑμῶν καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐγκτεται εἰς τὴν καταπιστικὴν διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἀμαρτωλοὺς διαρρύθμισιν τῆς ψυχῆς σας. Μόνον διὰ τοιαύτης καλῆς διαρρυθμίσεως τῆς ψυχῆς, θὰ ἐπιτύχῃ ἕκαστος ἄνθρωπος καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὴν ὑπερτάτην εὐτυχίαν καὶ τὸν ἄριστον τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν ὅποιον καὶ μόνον ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ἀληθὴς εὐτυχία, τὴν ὁποίαν πᾶσα ἀνθρωπίνη καρδία ἐπιζητεῖ, δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς βίας καὶ τῆς καταπίεσεως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἐπιτυχάνεται ὑπὸ πάντων εἰς πᾶσαν στιγμὴν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀκόμη.

Ἡ εὐτυχία αὕτη εἶναι δεδομένη ἡμῖν ἀπὸ αἰώνων, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐνόησαν καὶ δὲν ἀπέλαυσαν αὐτήν. Σήμερον ὁμῶς ἤλθεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ τὴν παραδεχθώμεν, πρῶτον διότι αἱ ἀσχημίας καὶ αἱ συμφοραὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν ἔφερον ἡμᾶς μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, ὥστε ἡ ζωὴ μας ἀπέβη ἀνυπόφορος βάσανος. Δεύτερον, διότι ἡ βαθμυδὸν ἀποκαλυπτομένη ἀληθὴς διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ κατέστη σήμερον τόσο ἐυκρινὴς, ὥστε χάριν τῆς ἡμετέρας σωτηρίας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ παραδεχθώμεν αὐτήν. Ἡ ἡμετέρα σωτηρία σήμερον ἐγκτεται εἰς τὸ ἐξῆς: Εἰς τὴν παραδοχὴν ὅτι ἡ ἀληθὴς ζωὴ δὲν ἐγκτεται μόνον εἰς τὸ σῶμά μας, ἀλλ' εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιον ζῇ ἐν ἡμῖν. Διὰ τοῦτο τὰς προσπάθειας, τὰς ὁποίας πρὶν καταβάλλωμεν πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς σωματικῆς ἡμῶν ζωῆς τῆς τε ἰδιαιτέρας καὶ τῆς κοινωνικῆς, δυνάμεθα καὶ οφείλομεν νὰ καταβάλλωμεν πρὸς ἐπιτυχίαν ἐνὸς ἀπαρητήτου καὶ σπουδαίου διὰ τὸν ἄνθρωπον ἔργου. Εἶναι δὲ τοῦτο τὸ νὰ ἐξεγείρωμεν καὶ ὑποστηρίξωμεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τὴν ἀγάπην οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας ἡμᾶς, ἀλλὰ καθὼς λέγει ὁ Χριστός, πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς ξένους ἀκόμη καὶ τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς.

Ἡ σημερινὴ ζωὴ ἡμῶν τόσο ἀπέχει τούτου, ὥστε ἐκ πρώτης ὀψεως ἡ μεταφορὰ ὧλων τῶν προσπαθειῶν ἡμῶν ἐκ τῆς φροντίδος περὶ τῶν κοσμικῶν ἔργων εἰς ἕτερον ἀόρατον καὶ ἀσυνήθιστον δι' ἡμᾶς ἔργον — εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους — φαίνεται ἀδύνατος.

Ἀλλὰ τοῦτο μόνον φαίνεται οὕτως. Ἡ ἀγάπη πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς μισοῦντας μάλιστα ἡμᾶς ἰδιάζει περισσότερον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ ὁ πόλεμος πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὸ μῖσος.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ἡ ἀλλοτρίη τῆς ἰδέας τῆς ζωῆς ἔχει μόνον δὲν εἶναι ἀδύνατος εἰς τὸν καιρὸν μας, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀδύνατος εἶναι ἡ ἐξυκολούθησις τῆς κακῆς ἐκείνης ζωῆς, τὴν ὁποίαν σήμερον δι' αὐτὸν καλῶς ἤν ὁ εἰς πολέμῳ τὸν ἄλλον. Ἡ ἀλλοτρίη αὕτη ἔχει μόνον δὲν εἶναι ἀδύνατος, ἀλλ' ἀπεναντίας μόνον αὕτη δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν συμφορῶν ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὑποφέρουσι. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀλλοτρίη αὕτη ἀναποδράστως ἐνωρίτερον ἢ βραδύτερον θὰ γείνη.

(*Επεται τὸ τέλος)

Μετάφρασις Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ γυναῖκα οὕς δίνει τὴν ζωὴ καὶ ἡ γυναῖκες οὕς τὴν πόνον πλῶ.

Μωρίς δὲ Βαλέρο

Μία γυναῖκα λέγει ὅλην τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν Θεόν, σχεδὸν ὅλην εἰς τὸν πνευματικόν, τὴν μισὴν εἰς τὸν φίλον τῆς, καὶ τὸ εἰκοστὸν σ' ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷ.

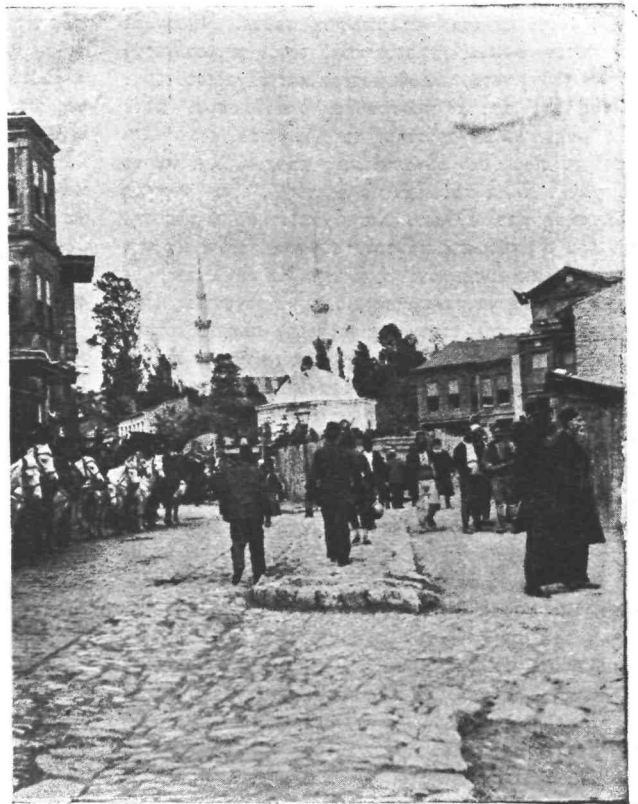
Πιερ Βέμπρε

Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ κάνει σὶν κόσμῳ ἐντύπωσιν εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς δυνάμεως ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς δυνάμεις, τὴν δύναμιν καὶ τὴν διάνοιαν, ἐκείνη ποῦ ἡττᾶται στὸ τέλος εἶνε ἡ δύναμις.

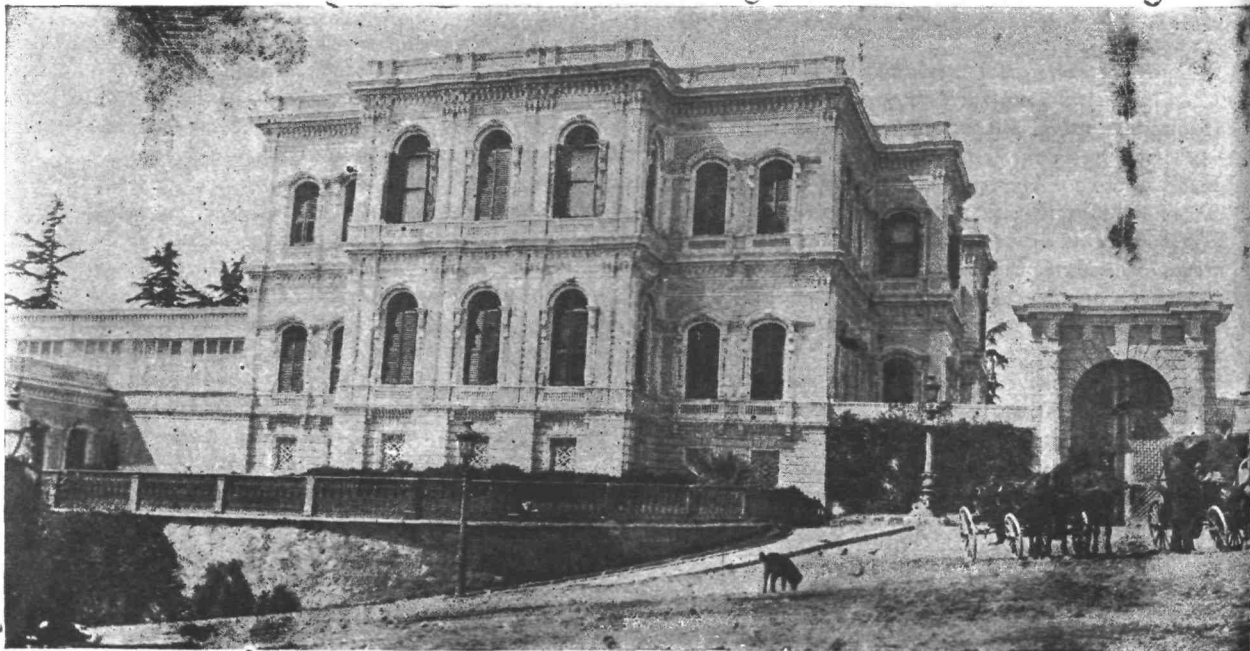
Ναπολέων Α'

ΤΟΥΡΚΙΑ

Τὸ τέμενος Ἐγιοῦπ, ἔνθα ἐξώσθη τὴν σπάθην ὁ νῦν Σουλτάνος.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Τὸ πρὸ τῆς πύλης τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίζ Ἀδιοκρατορικὸν περιπτερον Μαρμεῖν